

Slujirea fraților lui Hristos

Descriere: Explorăm câteva dintre fundamentele slujirii fraților în contextul chemării și exemplului lui Cristos.

A. Intro. Contextul în care vorbim despre slujire este următorul:

Apoi a început o dispută între ei cu privire la cine ar fi cel mai mare dintre ei. **Luca 9:46**

- a. **Inamicul comunității:** Domnul Isus te iubește și eu am un plan pentru viața ta! Este dorința omului de a-l **domina** pe semenul său, și noi știm cine este cel care seamănă și face să crească această sămânță în mintea și inima omului. De îndată ce se naște o comunitate, apare și acest gând perfid, suficient de canceros încât să distrugă însăși comunitatea. Este de o vitală importanță ca orice comunitate să înfrunte de la început această rădăcină și să o elimine.
- b. Suntem **diferiți**: puternici și slabi, dăruți și mai puțin dăruți, ușor de abordat și dificili, evlavioși și mai puțin evlavioși, sociabili și solitari. Între aceste categorii de persoane se pot naște **conflicte**, în care unul caută să îl **domine** pe celălalt, în timp ce cel care se simte dominat caută să îl **submineze** pe cel pe care îl percepe mai puternic/avantajat.
- c. Toate acestea se pot întâmpla **la doi pași de Cristos** (în timp ce Hristos le vorbește despre moartea sa iminentă), deci și în **cea mai pioasă** adunare de oameni. Diavolul are acces și acolo. **Luther** spunea că nu poți opri păsările să zboare pe deasupra grădinii tale ...
- d. După cum justificarea prin credință și slujirea altora merg mână în mână, tot așa merg și auto-justificarea și judecarea fraților.
- e. **Soluția:** slujirea fraților, cel mai mare să fie cel mai mic.

Followership vs. leadership.

Dar Isus, cunoscând gândul inimii lor, a luat un copilăș, l-a pus să stea lângă El și le-a zis: – Oricine îl primește în Numele Meu pe acest copilăș, pe Mine Mă primește, iar cel ce Mă primește pe Mine Îl primește

pe Cel Ce M-a trimis pe Mine. Căci cine este cel mai mic dintre voi toți, acela este cel mai mare. **Luca 9:47-48**

B. Slujirea prin tăcere.

- a. Putem combate această tendință cel mai adesea nepermițând gândurilor să își facă cuib, în cuvintele lui Luther, și apoi nepermițându-le să ne părăsească buzele.

Căci toți ne împiedicăm în multe feluri. **Dacă cineva nu se împiedică în vorbire**, este un om desăvârșit, în stare să-și înfrâneze și tot trupul. **Iacov 3:2**

- b. Sfătuire, călăuzire în Cristos, **da**. Vorbire în afara acestui perimetru, **nu**. **A vorbi despre alt frate este interzis**, chiar și sub pretextul preocupării pentru binele lui. Îndemnul și avertismentul biblic aici este clar și ferm:

Șezi și vorbești împotriva fratelui tău, dai vina pe fiul mamei tale. Așa ai făcut, iar Eu am tăcut. Sigur ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine, dar te voi muștra și voi pune totul înaintea ochilor tăi! **Psalm 50:20-21**,

Fraților, nu vă vorbiți de rău unii pe alții! Cel care-l vorbește de rău sau îl judecă pe fratele lui vorbește împotriva Legii și judecă Legea. Însă, dacă tu judeci Legea, atunci nu ești un împlinitor al Legii, ci un judecător. Unul singur este Dătătorul Legii și Judecătorul, și anume Cel Care poate să mântuiască și să distrugă. Dar tu cine ești să-l judeci pe semenul tău?! **Iacov 4:11-12**,

Să nu vă iasă din gură niciun cuvânt stricat, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. **Efeseni 4:29**.

- c. Această disciplină va avea ca efect **atenuarea dorinței naturale** de a ne analiza în permanență frații, de a-i judeca, condamna și eticheta, și de a dobândi astfel dominație asupra lor. Voi vedea atunci grația lui Dumnezeu în fratele pe care El nu mi l-a dat pentru a-l supune, ci ca un motiv de bucurie, apreciere. Nu mă voi mai strădui să îl fac pe fratele meu după chipul și asemănarea mea, voi fi mulțumit că Dumnezeu îl transformă în imaginea și asemănarea lui Cristos. Voi fi și mai smerit, recunoscând că nu știu eu dinainte cum arată concret acest chip, și mă voi strădui să îl descopăr, nu să îl acopăr. La

urma urmei, **nici pe Cristos nu l-am plăcut până când nu l-am văzut în Duhul**, cu ochi transformați de ascultarea de Tatăl și de călăuzirea Duhului Sfânt. Duhul care s-a coborât asupra urmașilor lui Cristos la Rusalii, domnește în biserică și ne eliberează de spiritul de competiție pentru a trăi în spiritul lui Cristos, spiritul slujirii și misiunii Tatălui în lume.

- d. Ca urmare, **diferențele** dintre puternici și slabi, înțelepți și mai puțin înțelepți, dăruți și nedăruți, pioși și lipsiți de pioșenie, **nu mai constituie motive de vorbire și judecată și condamnare, ci cauzele bucuriei** de a ne cunoaște, de a ne ști unul pe altul în Cristos și de a ne sluji unul pe altul.
- e. **Fiecare individ își primește astfel locul** în comunitate, dar nu un loc de pe care să îi domine pe ceilalți frați, ci **un loc de pe care să îi slujească** mai bine.

C. Slujirea din smerenie.

- a. Începe de la o percepție de sine modestă:

Căci prin harul care mi-a fost dat, spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă o gândire cumpătată, potrivit cu măsura credinței pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia. **Romani 12:3**,

Să aveți aceleași gânduri unii pentru alții! Nu vă gândiți la lucrurile înalte, ci deprindeți-vă cu cele smerite! Nu vă considerați singuri înțelepți! **Romani 12:16**.

O percepție lipsită de ambiția specific umană, care ne-a dus la propria pierzare, și a cărei inutilitate am cunoscut-o când am acceptat iertarea lui Cristos. **Înțelepciunea** lui Adam l-a dus la **rebeliune și păcat**, a lui **Cain** l-a dus la **fratricid**. Cunoaștem bine unde i-a dus înțelepciunea umană chiar și pe cei mai dedicați oameni ai lui Dumnezeu de până la Cristos: Avraam și toți patriarhii, judecătorii: Samson sau Ghedeon, regii (Saul, David, Solomon) împărații care le-au urmat?

- b. Creștinul trăiește după deviza exprimată de poetul și compozitorul Nicolae Moldoveanu: Și-n fărâme sparge-mi voia

printr-o lovitură grea ..., întrucât știe că nu voia lui, ci voia lui Cristos contează și e perfectă și nu împlinirea planurilor proprii ci slujirea aproapelui contează.

c. **Lipsa smereniei în slujire este o piedică în calea credinței:**

Cum puteți crede voi, care primiți slavă unii de la alții și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?! **Ioan 5:44**

Umblarea după gloria oferită de oameni nu poate sta în aceeași inimă care caută gloria lui Dumnezeu. Dimpotrivă, poate trezi, mai ales atunci când suferim nedreptate, un **spirit justițiar** care frânge comunitatea. Cel care trăiește conștient de harul primit, poate suferi inclusiv pierderi mici și insulte, știind că dacă nu ar fi fost Cristos, el ar fi fost pierdut pentru totdeauna. E adevărat că Isus și-a cerut drepturile, ca și Pavel de altfel, dar numai după ce au suferit multă nedreptate din mâna confracților lor, pentru a-i câștiga.

- d. Avertisment: asta nu este o ușă deschisă abuzului, dimpotrivă, o chemare la rezolvarea abuzului în fașă.
- e. Cel mai mare dintre păcătoși - Pavel s-a considerat astfel în cel mai adevărat sens al cuvântului. Și vorbea în contextul în care își apăra oficiul de apostol. Aceasta este **profunzimea umilinței** din care se poate naște adevărata slujire în Cristos a fratelui. Pentru că despre păcatul meu știu cu siguranță cât de puțin poate fi scuzat și iertat. De îndată ce consider păcatul fratelui meu mai mare, mă situez din nou într-o poziție de superioritate din care judec, condamn, etichetez și nu mai pot sluji. Indiferent care e slujba pe care o considerăm mai mare, ea nu poate fi făcută decât într-un astfel de spirit smerit.

D. Slujirea prin ascultare.

- a. Slujirea de Dumnezeu începe prin ascultarea de El, slujirea fraților începe la fel. Cel care consideră că timpul său este prea prețios pentru a fi petrecut în ascultarea altora, va sfârși prin a-și

ucide viața spirituală. Ascultarea fratelui este cu atât mai necesară în slujba de îngrijire pastorală.

- b. Pentru a putea vorbi fratelui nostru Cuvântul lui Dumnezeu trebuie **să ascultăm cu urechile lui Dumnezeu**. Bohnhoeffer.

E. Slujirea prin ajutor, asistență.

- a. Ajutarea activă. Asistență în treburile cotidiene. Cel care consideră acest gen de implicare ca pierdere de timp își ia propria carieră prea în serios.
- b. Trebuie să îi permitem lui Dumnezeu să ne întrerupă. Pilda Samariteanului. Preotul, probabil citind Torah, a trecut pe lângă cel prin care Dumnezeu îl oprea.
- c. Orarul nostru nu ne aparține, trebuie să Îi permitem lui Dumnezeu să ni-l ordoneze.

F. Slujirea prin purtarea poverilor.

Fraților, dacă un om este prins în vreo nelegiuire, voi, care sunteți duhovnicești, să-l îndreptați într-un duh de blândețe. Și fii atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu! **Purtați-vă poverile unii altora** și veți împlini astfel legea lui Cristos. **Galateni 6:1-2**

- a. **Legea lui Cristos este o lege a purtării poverilor.** Mulți știm că Legea de aur este să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, dar câți suntem pregătiți să auzim că asta se traduce prin purtarea fratelui ca pe o povară? **Prin natura frăției în Cristos, fratele este o povară pentru frate.** În lume nu e așa, nimeni nu își asumă colegul ca pe o povară. Cu mici **excepții**, dar în care se acumulează și manifestă multă **rivalitate și amărăciune**: sport, artă, activități care presupun munca strânsă în echipă.
- b. **Cristos a purtat povara noastră**, însă nu doar povara păcatelor, ci pe noi ca pe o povară. **În toată joshnicia** imperfecțiunii, încăpățânării, rezistenței la schimbare, apatiei, corigenței la atâtea materii ale vieții creștine.

- c. Iar povara asta a fost atât de mare, încât a trebuit să fie purtată la Cruce pentru a fi înlăturată.

Într-adevăr, El a luat suferințele noastre și a purtat durerile noastre. Noi însă L-am considerat lovit, zdrobit de Dumnezeu și asuprit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați. **Isaia 53:4-5**

- d. Aceasta este legea lui Cristos împlinită la cruce. Iar noi, ca urmare, **nu doar că trebuie, dar și putem să purtăm povara fratelui nostru**. Prin Duhul Sfânt, suntem împuterniciți și infuzați cu natura Dumnezeiască prin care aducem roada Spiritului, aceea a dragostei, îndelungei răbdări, blândeții, bunătății, a facerii de bine, a iubirii de toți oamenii. Galateni 5,

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele necesare pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui Ce ne-a chemat prin slava și virtutea Lui, **2 Petru 1:3**

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele necesare pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui Ce ne-a chemat prin slava și virtutea Lui, De aceea, dați-vă toată silința să adăugați la credința voastră virtutea, la virtute – cunoașterea, la cunoaștere – înfrânarea, la înfrânare – răbdarea, la răbdare – evlavie, la evlavie – **dragostea frățească**, iar la dragostea frățească – dragostea de oameni. **2 Petru 1:3,5-7**

Părtășia/frăția Crucii ne face să experimentăm slujba purtării poverii.

- e. **Libertatea fratelui intră în conflict cu autonomia mea**. Cum rezolv asta? Fie limitez libertatea fratelui/surorii, fie pierd autonomia. Libertatea celuilalt presupune natura, temperamentul, dotările, dar și slăbiciunile și ciudățeniile care ne pun la încercare răbdarea, duc la fricțiuni, conflicte și chiar coliziuni între noi.
- f. Purtarea poverii presupune **angajament cu fratele așa cum a fost el creat, acceptarea și afirmarea acesteia, purtarea ei, și în cele din urmă celebrarea ei**.
- g. Cel tare să ajute pe cel slab când cade, cel slab să se ferească de a se bucura de căderea celui tare.

Căci dacă vor cădea, unul din ei îl va ridica pe prietenul său. Dar vai de cel care cade și nu există un altul care să-l ridice! **Eclesiastul 4:10**,

Așadar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și iubiți, îmbrăcați-vă cu simțăminte curate, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertându-vă unii pe alții dacă cineva are o plângere împotriva altcuiva. Așa cum v-a iertat Domnul, tot astfel să vă iertați și voi! **Coloseni 3:12-13**,

Așadar, eu, cel întemnițat pentru Domnul, vă îndemn să umblați într-un mod vrednic de chemarea la care ați fost chemați: cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste. **Efeseni 4:1-2**.

- h. Este însă ceva și mai greu de purtat decât libertatea fratelui: **păcatul lui**. Dar nici aici Biblia, NT, nu ne lasă în ceață:

Fraților, dacă un om este prins în vreo nelegiuire (paraptoma - gr. Călcare alături), voi, care sunteți duhovnicești, să-l îndreptați într-un duh de blândețe. Și fii atent la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu! **Galateni 6:1**
Cristos - noi. **Înainte de a judeca** păcatul fratelui, să ne examinăm referitor la necredințioșia noastră în rugăciune și mijlocire, lipsa slujiri fratelui, lipsa muștrării și încurajării frățești, pentru păcatul și lenea sa spirituală.

G. Slujirea prin proclamarea Cuvântului.

- a. Nu predicarea per se, ci proclamarea Cuvântului de către un frate către alt frate, în forma mângâierii, muștrării, blândeții și severității lui Dumnezeu.
- b. Pericole: lipsa ascultării active, a apetenței de întrajutorare și a dorinței de răbdare a celuilalt, este însoțită de nerăbdare, nu de purtarea poverilor.
- c. Experimentăm toți reticența de a vorbi, dar mai ales de rosti adevărul către fratele meu. Și există din nou riscul de a ne impune asupra fratelui. Aceasta trebuie echilibrată cu avertismentul că nu ne putem întreba ca și Cain: Sunt eu păzitorul fratelui meu? Acestei întrebări, fratele nostru mai mare, Isus, i-a dat un răspuns decisiv în DA-ul spus pentru noi

pe cruce! Iar acel răspuns ne obligă, pe noi, cei care am promis să îi călcăm pe urme.

Fiul omului, te-am pus străjer peste Casa lui Israel. Când vei auzi vreun cuvânt din gura Mea, să-i avertizezi din partea Mea! Dacă îi voi zice celui nelegiuit: «Sigur vei muri!», iar tu **nu-l vei avertiza și nu-i vei vorbi ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi astfel viața**, cel nelegiuit va muri din cauza nelegiuirii lui, dar **sângele lui îl voi cere din mâna ta. Ezechiel 3:17-18**

H. Slujirea prin **manifestarea autorității**. Slujirea și alimentarea din Cristos aduce autoritate: exemple.

Atunci Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că aceia care sunt considerați domnitorii neamurilor stăpânesc peste ele, iar mai marii lor își exercită autoritatea asupra lor. Dar între voi nu este așa! Dimpotrivă, oricine vrea să fie mai mare între voi, va fi slujitorul vostru. **Marcu 10:42-43**

- a. Autoritatea în comunitatea lui Cristos depinde de slujirea fraților: în ascultare, ajutorare, purtarea poverilor și confruntarea cu Cuvântul.
- b. Cultul personalității nu-și are locul în comunitate, chiar și atunci când acest cult este construit în jurul unei persoane cu calități pozitive. Dorința de a avea figuri paterne, mentori adevărați, bărbați preoți, izvorăște adesea din dorința de a admira oameni, de a urma lideri, pentru că slujirea pare adeseori neatractivă. Și așa este.
- c. 1 Timotei 3:1 ne prezintă însă o imagine diferită: nimic care să atragă din perspectiva lumească a autorității și leadershipului.
- d. Adevărata autoritate recunoaște că numai în slujire poate exista.

'Dar voi să nu vă numiți « Rabbi », căci Unul singur este Învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați. **Matei 23:8**